

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
2 У 12245/15
Дана 15.03.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Гајић Салзбергер, председника већа, мр Весне Чогурић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле А.А. из ..., ул. ... бр. ..., поднетој против туженог Другог већа Жалбене комисије Народне скупштине Републике Србије, ради поништаја решења, 24 број: 112-1/08 од 22.07.2015. године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.03.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Другог већа Жалбене комисије Народне скупштине Републике Србије, 24 број: 112-1/08 од 22.07.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијен је, као неоснован, захтев за понављање поступка по жалби тужиле, државног службеника у служби Народне скупштине, изјављене на решење секретара Народне скупштине, 03 број: ... од 25.12.2007. године. Наведеним решењем о премештају државног службеника, тужилца распоређена на радно место начелника Одељења за информатичке технологије, на основу решења секретара Народне скупштине 03 број: ... од 14.08.2006. године, премешта се у оквиру истог одељења на радно место инжењер система, у звању самосталног саветника, почев од 26.12.2007. године. Радно место на које се именована премешта утврђено је Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у служби Народне скупштине Републике Србије, под редним бр. VIIг.а.2. Овим решењем ставља се ван снаге решење секретара Народне скупштине 03 број: ... од 25.12.2007. године.

У тужби, поднетој Управном суду дана 21.08.2015. године, тужилца

оспорава законитост решења туженог органа из свих разлога предвиђених Законом о управним споровима. Указује да тужени орган није поступио по пресуди Управног суда 7 У 10675/12 од 29.05.2015. године и да је суштина незаконитости овог решења претпоставка извршности решења од 25.12.2007. године из одредбе члана 261. Закона о општем управном поступку. Дакле, првостепени орган је 25.12.2007. године, истовремено „заменио....” извршилачка радна места тужиле и другог запосленог Б.Б., а на радно место начелника Одељења за информатичке технологије, а запослио лице по основу „проширен обим посла”. Овај поступак није законит због напред наведене претпоставке извршности сваког од решења појединачо и одговорног дејства изјављене жалбе. Наиме, премештај је један од начина попуњавања упражњеног извршилачког радног места прецизираног одредбама чл. 49. - 65. Закона о државним службеницима, а претпоставка попуњавања извршилачког радног места је да је оно упражњено. Радно место на које је тужила премештена решењем од 25.12.2007. године, због претпоставке извршности решења, није било упражњено, па се није могло ни попуњавати. Са друге стране, тужила је благовремено изјавила жалбу на решење о премештају од 25.12.2007. године, па до извршности тог решења, односно до доношења одлуке по изјављеној жалби, није могла бити премештена на друго радно место. Са тих и других у тужби ближе наведених разлога, предлаже да суд уважи тужбу и непосредно одлучи о овој управној ствари, тако што ће донети пресуду којом се утврђује да је тужени орган поновио свој ранији акт, који је већ поништен пресудом и да тужени орган није надлежан за одлучивање у другом степену по изјављеном правном средству тужиле. Такође је предложила да суд поништи оспорено решење и утврди незаконитост без правног дејства решења секретара Народне скупштине Републике Србије од 25.12.2005. године као и да обавезе тужени орган да тужили накнади трошкове вођења управног спора, колико исти буду изнели.

У одговору на тужбу, тужени орган остао је у свему при разлозима наведеним у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

По оцени навода у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета ове управне ствари произлази да је тужени орган, поступајући по захтеву за понављање поступка по жалби на решење Генералног секретара Народне скупштине од 25.12.2007. године, који је поднела тужила, као и по пресуди Управног суда 7 У 10675/12 од 29.05.2015. године, утврдио да нису основани наводи тужиле, да руководеће радно место унутар наведеног одељења није било упражњено до правоснажности решења о премештају, као и да је по мишљењу тужиле противзаконито попуњавање радног места на одређено време, по основу повећаног обима посла, имајући у виду да је секретар Народне скупштине тужилу трајно преместио на одговарајуће радно место у складу са својим овлашћењима из одредбе члана 140. Закона о државним службеницима („Сл. гласник РС”, бр. 79/05...104/09), којом је прописано да о правима и дужностима државног службеника одлучује руководиоца решењем, те да је правилно применио одредбе чл. 90. - 92. наведеног закона, којима су утврђени услови за премештај државног службеника. Тужени орган такође није могао да прихвати и наводе тужиле да

Кадровским планом за 2007., 2008. и 2009. годину, није било предвиђено попуњавање предметног радног места, нити је био предвиђен пријем запослених на одређено време због повећаног обима посла за наведено радно место, из разлога што се кадровски планови за наведене године налазе у архиви Народне скупштине и донети су у складу са Уредбом о припреми кадровског плана у државним органима („Службени гласник РС”, бр. 8/06), те се став тужиле, да је противно закону попуњавање руководећег радног места, запошљавањем на одређено време, по основу повећаног обима посла, сматра неоснованим, јер су расписани интерни и јавни конкурс ради попуњавања предметног радног места, на којима је тужила учествовала поништени, управо из разлога тада уочених процесних недостатака. Наводи тужиле да је В.В. запослен на радном месту начелника Одељења за информатичке технологије 26.12.2007. године и да је на том радном месту радио до септембра 2008. године, што износи 9 месеци без прекида и да је на радно место шефа Одсека за електронске системе примљен Б.Б. су такође без утицаја на овлашћење секретара Народне скупштине да решењем одлучује о правима и дужностима државног службеника које проистиче из наведеног члана 140. Закона о државним службеницима. Такође су неосновани и наводи тужиле да је радно место са кога је трајно премештена у оквиру истог одељења, од септембра 2008. систематизовано у звање виши саветник, на основу чега износи уверење да би, да је остала на месту начелника стекла веће звање, јер се њене тврдње заснивају на претпоставци која чак није ни постојала у тренутку када је премештај извршен, по дата важећој систематизацији радних места. Тужени орган није могао да уважи ни наводе тужиле да је пријемом Г.Г. на упражњено радно место начелника Одељења за информатичке технологије учињена дискриминација према тужили, с обзиром да је пријем именованог извршен 17.02.2009. године, што значи много касније него што је решењем секретара Народне скупштине тужила премештана на одговарајућем радном месту у оквиру истог одељења. Тужени орган је заузео став да су нетачни наводи тужиле да је у доношењу ожалбеног решења учествовало службено лице које је морало бити изузето, односно да председник Жалбене комисије Д.Д. у тренутку доношења ожалбеног решења није имала положен државни испит, јер су након увида у персонални досије Д.Д., помоћника генералног секретара и руководиоца Сектора за законодавство, чланови туженог органа утврдили да постоји решење Првог основног суда у Београду 1-Р 3-2857/10 од 31.05.2010. године, којим се констатује да је иста положила стручни испит за рад у државним органима пред Комисијом образованом решењем Генералног секретара Скупштине СФРЈ, заведеним под пословним бројем 150-1/91-060 од 07.01.1991. године. На основу свега изнетог, тужени орган сматра да су неосновани захтеви тужиле да се поништи ожалбено решење, као и да добије звање вишег саветника и да јој се исплати разлика у примањима настала применом премештаја пре правоснажности решења о премештају, као и разлика у примањима, настала тако што није добила звање вишег саветника, које би добила да није примењено ожалбено решење. У складу са наведеним, тужени орган је ценећи сваки доказ појединачно и све доказе заједно, у пуном саставу, једногласно, а у свему поступајући са правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима, закључио да је ожалбеним решењем правилно примењено материјално право, па је сагласно члану 230. став 1. ЗУП, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Међутим, по оцени Управног суда, диспозитив и образложење оспореног решења су захваћени битним повредама поступка, које су одређене

одредбом члана 198. став 2. и 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Сл. лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Сл. гласник РС”, бр. 30/10), те се оспорено решење не може прихватити као законито. Ово стога, јер је у уводу оспореног решења тужени орган навео да решење доноси у поступку одлучивања по захтеву за понављање поступка 43 број: 112-1/08 од 17.03.2009. године, а у извршењу пресуде Управног суда број У 10675/12 од 29.05.2015. године, док у диспозитиву оспореног решења одбија захтев за понављање поступка по жалби, као неоснован. Наиме, понављање поступка је ванредни управни поступак, који је регулисан одредбама члана 239. до 250. Закона о општем управном поступку, док је поступак по жалби део редовног поступка решавања управне ствари у другом степену, који је регулисан одредбом члана 229. до 235. Закона о општем управном поступку. Како се ради о два различита поступка, редовном по жалби и ванредном по предлогу за понављање поступка, о истима не може бити одлучено у једном истом поступку и то истим диспозитивом, као што је одлучио тужени орган у оспореном решењу.

Са изнетих разлога, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2., а у вези са чланом 42. став 1. Закона о управним споровима, донео одлуку као у ставу I диспозитива пресуде. У поновном поступку, тужени орган је дужан да отклони повреду правила поступка на које је указано овом пресудом у складу са примедбама суда у погледу поступка сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09).

Разматрајући захтев тужиле да јој тужени надокнади трошкове овог управног спора, суд је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, с обзиром да тужилца није определила трошкове за које тражи накнаду, сагласно одредби члана 163. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11 и 87/18), којом је прописано да је странка дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду, а која се примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 15.03.2019. године, 2 У 12245/15

Записничар
Снежана Николић,с.р.

Председник већа-судија
Гордане Гајић Салзбергер,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП/АМ